

OPOWIEDZ MI O DESZCZU

(PARLEZ-MOI DE LA PLUIE)

W KINACH OD 2 STYCZNIA 2009

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00,

fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl

<http://www.gutekfilm.com.pl>

OPOWIEDZ MI O DESZCZU

(TYTUŁ ORYGINALNY: *PARLEZ-MOI DE LA PLUIE*)

(TYTUŁ ANGIELSKI: LET IN RAIN)

reżyseria

Agnès Jaoui

scenariusz

Agnès Jaoui

Jean-Pierre Bacri

zdjęcia

David Quesemand

muzyka

Christian Chevalier

montaż

François Gedigier

dźwięk

Jean-Pierre Duret

kostiumy

Eve-Marie Arnault

charakteryzacja

Jackie Reynal

występują

Agnès Jaoui jako Agathe

Jean-Pierre Bacri jako Michel

Jamel Debbouze jako Karim

Pascale Arbillot jako Florence

Guillaume de Tonquedec jako Stephane

Frédéric Pierrot jako Antoine

Florence Loiret_Caille jako Aurélie

Anne Werner jako Séverine

Jean-Claude Baudracco jako Ernest

Mimouna Hadji jako Mimouna

Laurent Jarroir jako Guillaume

Luc Palun jako Didier

Marc Betton jako producent

Alain Boscary jako kelner

Candide Sanchez jako kapłan
Danièle Douet jako matka Rudolphe'a
Victoria Cohen jako Agathe jako dziecko

producent
Jean-Philippe Andraca
Christian Berard

produkcja
Les Films A4

francuski dystrybutor
StudioCanal

Francja
rok produkcji: 2008
czas trwania: 1 godzina 34 minuty
kolor – Dolby Digital – 1.85
dźwięk – Dolby SR

OPIS FILMU

Agnes Jaoui, twórczyni niezapomnianych filmów *Popatrz na mnie* i *Gustów i guścików*, powraca w wielkim stylu doskonałą komedią obyczajową o odwiecznej grze męsko-damskiej. Doskonałą, bo diablo inteligentną i słodko-gorzka. Błyskotliwe dialogi i pełnokrwisti bohaterowie, których nie da się nie lubić, przywodzą na myśl filmy Woody'ego Allena ze wspaniałych czasów *Annie Hall* i *Manhattanu*. *Opowiedz mi o deszczu* to pełna humoru opowieść o ludziach, którzy szukają pomysłu na siebie i swoje życie. A w poszukiwaniach tych nie dość, że często rozmiągają się z prawdą, to najczęściej oszukują nie tyle innych, co samych siebie. Reżyserka z właściwą sobie ironią, ale też czułością portretuje swoich bohaterów. Oglądamy na ekranie współczesną wersję „wojny płci” w trakcie której, okazuje się, że stereotypy dotyczące męskich i kobiecych ról w życiu są równie niezmiennie co zabawne.

Agathe Villanova (Agnès Jaoui) jest kobietą sukcesu. Jest osobą publiczną, silną kobietą i znaną aktywistką, która zaślęła z wielu śmiałych poglądów, piętnujących mężczyzn i patriarchalne społeczeństwo. Agathe świetnie radzi sobie w świecie zdominowanym przez mężczyzn, choć jej radykalnie feministyczne poglądy dla wielu są nie do przyjęcia. Ale czy równie dobrze radzi sobie ze swoim prywatnym życiem?

Poznajemy ją w momencie, gdy na kilkanaście dni przyjeżdża do rodzinnego domu na południu Francji. Tam jej kolega z dzieciństwa, Karim (znany z *Amelii* Jamel Debbouze) i jego znajomy Michel Ronsard (Jean-Pierre Bacri, także współscenarzysta filmu),

postanawia skorzystać z okazji i nakręcić o znanej feministce dokumentalny film z serii „Kobiety sukcesu”. Mimo iż każdy z nich próbuje zatuszować życiowe porażki i zaprezentować się koleżance jako intrygujący i pewny siebie mężczyzna sukcesu, dla Agathe są jednak tylko parą beznadziejnych nieudaczników. W końcu spirala nieporozumień narasta tak bardzo, że wszyscy, a zwłaszcza sama Agathe, będą musieli przewartościować swoje przekonania.

Francuzi uwielbiają filmy wg scenariuszy duetu Agnès Jaoui – Jean-Pierre Bacri. „Gusta i guściki” i „Popatrz na mnie” obsypane zostały nagrodami, a „Opowiedz mi o deszczu” już w pierwszym tygodniu od swej premiery uplasował się na pierwszym miejscu francuskiego box office’u.

GŁOSY PRASY

„Opowiedz mi o deszczu” to rzecz bardzo śmieszna, a równocześnie bardzo mądra. Komedia egzystencjalna.

„Paris Match”

Rzadko w filmach Agnès Jaoui mieści się aż tyle śmiechu i wzruszeń. „Opowiedz mi o deszczu” to filmowy mix błyskotliwych dialogów, pełnokrwistych postaci i przenikliwych obserwacji. Wszystko to sprawia, że ogląda się ten film z prawdziwą przyjemnością.

„Positif”

Agnès Jaoui i Jean-Pierre Bacri posiadli sztukę opisywania codziennych zdarzeń życia. Stają ponad nimi dzięki bystrości, ostrości spojrzenia i humorowi.

„Le Journal du Dimanche”

Komedia uwodząca humorem, uszczypliwością, finezją. Wspaniale napisana, zagrana i sfilmowana. „Opowiedz mi o deszczu” to cudowna eskapada: pełna poezji i wspaniałej muzyki. Zachęca do kochania.

„TéléCinéObs”

Słodko-gorzka komedia, w której humor i emocje z wyborną zręcznością odślaniają sprzeczności współczesnego świata.

„Télé 7 Jours”

Dyskretna elegancja reżyserii pozwoliła aktorom występującym w filmie „Opowiedz mi o deszczu” rozwinąć skrzydła.

„Télérama”

Zabawny i pełen poezji.

„Le Nouvel Observateur”

WYWIAD Z REŻYSEREM

Z Agnès Jaoui rozmawiają Emmanuele Frois i Aurélien Ferenczi

Jednym z głównych tematów *Opowiedz mi o deszczu* jest upokorzenie. Dlaczego?

Razem z Jean-Pierrem Bacri chcieliśmy przypomnieć, że wszyscy bez wyjątku jesteśmy więźniami naszych urazów. Będąc ofiarami poniżenia, niesprawiedliwości, czy dyskryminacji, „magazynujemy” żale. To naturalne. W dzisiejszym społeczeństwie jest silna potrzeba mówienia o swoich ranach, rozpoznawania ich. To dobrze. Pod jednym jednak warunkiem. Że nie popadamy w przesadę. Zbyt często mamy do czynienia z sytuacją, gdy łatwo przyjmujemy status ofiary, zamiast przepracowywać nasze problemy. Chcieliśmy pokazać ten paradoks w filmie. Bronią się przed nim nasi bohaterowie. Zależało nam na powiedzeniu, że dopóki nie nastąpi rozpoznanie cierpienia, nie można iść naprzód.

Czy pisząc scenariusz, zawsze wychodzą państwo bardziej od tematu niż od sytuacji?

Jean-Pierre Bacri i ja rzeczywiście mamy taką potrzebę. Staramy się nie być demonstracyjni, ale bez silnego tematu czujemy się tak, jakbyśmy nie mieli żadnych fundamentów. Na początku chcieliśmy, by nasz najnowszy film mówił o karze. Ten pomysł powracał, ale nie wiedzieliśmy dokładnie, jak go rozwinąć. A potem pojawił się na ten temat wspaniały obraz Woody'ego Allena *Zbrodnie i wykroczenia*. Doszliśmy do wniosku, że ciężko byłoby nakręcić na ten temat coś lepszego albo chociaż równie dobrego. Dlatego zrezygnowaliśmy. Jeśli należałoby zasadniczo określić ramy tematyczne *Opowiedz mi o deszczu*, teraz, kiedy film jest skończony, powiedziałabym, że dotyczy kwestii „bycia/ nie bycia ofiarą”. Popatrzmy, Żydzi i Arabowie szkalują się, licytują, który z narodów więcej wycierpiał albo kto ma monopol na cierpienie. To jałowy spór. Oczywiście, państwo musi uznać, niekiedy symbolicznie, cierpienie jednostki lub narodu, ale to, co powinno się robić w pierwszej kolejności, to pomóc wyjść z konfliktu i z roli ofiary. Próbując dociekać swoich praw, można zapomnieć o swoich obowiązkach. Militantyzm w kinie, to jeszcze co innego: uwielbiam Kena Loacha, ale nie potrafiłabym robić takich filmów.

W jaki sposób Jamel Debbouze dołączył do filmowej rodziny Jaoui-Bacri?

Jean-Pierre Bacri i Jamel Debbouze są przyjaciółmi od dziesięciu lat. Próbowali nawet razem napisać scenariusz, ale nigdy go nie dokończyli. Jamel był inspiracją dla postaci Karima, jako człowiek, który buntuje się przeciw rasizmowi. (...) Na początku Jamel nie czuł się przy mnie swobodnie. Powstały napięcia. Wspólne otwarcie się na siebie zabrało nam sporo czasu.

W Opowiedz mi o deszczu stworzyła pani postać zaangażowanej politycznie Agathe. Dlaczego zdecydowała się pani mówić o polityce?

Bo bez polityki żylibyśmy jak na Dzikim Zachodzie! Społeczeństwo potrzebuje instytucji, aby przestrzegano praw. Mam też dość aktualnych, modnych rozpraw, które przedstawiają polityków jako drani. Poznałam polityków różnych ugrupowań, uczciwych, oddanych sprawie. Mam dla nich podziw. Obrywają za nic. Obawiam się jednego, że enarchowie [absolwenci ENA, wyższej uczelni kształcącej przyszłych polityków] kierują się coraz rzadziej w stronę polityki, a częściej w stronę interesów. Tam znajdują większe pieniądze.

Czy zgadza się pani ze zdaniem swojej bohaterki Agathe, że we Francji nadal nie można mówić o faktycznym równouprawnieniu kobiet?

Całkowicie. W Zgromadzeniu Narodowym jest tylko 18% kobiet. Znajdujemy się za Turcją! Ale muszę przyznać, że jedną ze wspańiałych rzeczy dokonanych przez Nicolasa Sarkozy'ego, było dopuszczenie takiej liczby kobiet do władzy. Coś, czego nigdy nie dokonał żaden lewicowy rząd! Jednak uprzedzenia istnieją, los kobiet nie jest godny pozazdroszczenia, a w polityce seksizm trwa z szaleńczą siłą. Odczułam go, kiedy interweniowałam, by mówić o „exception culturelle” [prawo chroniące kulturę francuską przez zalewem obcych produkcji]. Pojawiłam się tam, naiwnie sądząc, że znam się na kinie i kulturze, a stałam się niewidzialna.

Dlaczego?

Bo nie nosiłam trzyzęściowego garnituru!

Kiedy dowiedzieliśmy się, że będzie pani grać kobietę-polityka, Ségolène Royal była w trakcie kampanii prezydenckiej. Niektórzy sądzili, że film będzie do tego bezpośrednią aluzją.

Nie, moja postać czerpie z wielu wzorów. Inspirowana jest kobietami, które spotkałam, i które zaangażowały się w działalność polityczną. Ale w tej postaci odnajduję także swoje cechy. Zadaliśmy sobie z Jean-Pierrem pytanie, czy Agathe powinna być z lewicy, czy z prawicy? Ale doszliśmy do wniosku, że nie o to nam chodzi. Najważniejsze było, by była feministką i indywidualistką.

Dlaczego miała mieć te dwie cechy?

Aby pokazać co oznacza bycie prawdziwą działaczką łączącą solidarność i indywidualizm. Taka walka może być czasem wyjątkowo bezowocna. Przeżywam to na własnej skórze, włączając w to spotkania w stowarzyszeniu reżyserów filmowych, gdzie rozmawia się o kinie, i gdzie spotykam kolegów: czasami zasypiam z nudów. Potrzeba niesłychanej energii, aby iść naprzód.

Co oznacza dzisiaj bycie feministką?

Przekonanie, że nadal jest walka, którą trzeba toczyć. Jestem feministką, tak samo jak jestem moralistką, humanistką i zwolenniczką lewicy. To słowa mające złą opinię. Byłam również „ideolożką”, ale to już przeszłość. Dojrzałam, pamiętając o lekcjach z historii. Ostatecznie dogmat nie odpowiada mi w żadnej dziedzinie.

To dziwne, że ulegała pani dogmatowi, gdyż w swoich filmach odrzucała pani wszystko, co reprezentuje „klikę”...

Uczymy się przez całe życie! To prawda, zawsze czułam nienawiść do klanów, do sekciarstwa. I to od młodości, jeszcze przed trudnym doświadczeniem grupy w szkole Amandiers u Patrice’a Chéreau. Po przeprowadzce z Sarcelles, kiedy rozpoczęłam liceum Henri IV [najbardziej prestiżowe paryskie liceum], nie należałam ani do społeczności żydowskiej, z którą zerwali moi rodzice, ani do kręgu intelektualistów, ani mieszczaństwa. W ostateczności, nigdzie nie czułam się u siebie. Nawet, jeśli teraz myślę o sobie, że jestem typową paryżanką z IV dzielnicy.

SYLWETKI TWÓRCÓW

Agnès Jaoui

Aktorka teatralna i filmowa, reżyserka, scenarzystka, dramatopisarka, a także piosenkarka. Urodziła się 19 października 1964 roku w Antony koło Paryża w rodzinie żydowskiej o tunezyjskich korzeniach. Jej matka, Josiane Zerah była psychoanalitykiem, ojciec – Hubert Jaoui menagerem. Nagrodzona Cezarami za scenariusze do filmów takich, jak *Znamy tę piosenkę*, *W rodzinnym sosie*, *Palić/ Nie palić*, *Gusta i guściki*. Otrzymała też Cezara za rolę w filmie *Znamy tę piosenkę*. Film *Popatrz na mnie* zdobył w 2004 roku Europejską Nagrodę Filmową i nagrodę na festiwalu w Cannes za najlepszy scenariusz.

Na początku 2006 roku Agnès Jaoui objawiła się także jako piosenkarka i entuzjastka muzyki zwanej *world music*. Wydała wówczas album *Canta* z utworami śpiewanymi po hiszpańsku i portugalsku. Na krążku znalazła się muzyka o latynoskich korzeniach, m.in. fado, flamenco, bossa nova. Za tę płytę w 2007 roku otrzymała nagrodę *Victoire de la musique* w kategorii *world music*.

Jest żoną Jean-Pierre’a Bacri. Są nieodłączną parą w życiu i w sztuce.

Reżyseria:

2000: *Gusta i guściki (Le Gout des autres)*

2004: *Popatrz na mnie (Comme une image)*

2008: *Opowiedz mi o deszczu (Parlez-moi de la Pluie)*

Filmografia:

- 1993: Kuchnia i przyległości (*Cuisine et dépendances*) – scenariusz i rola
1993: Palić/ Nie palić (*Smoking/ No Smoking*) - scenariusz
1996: W rodzinnym sosie (*Un air de famille*) – scenariusz i rola
1997: Znamy tę piosenkę (*On connait la chanson*) – scenariusz i rola
2000: Gusta i guściki (*Le Gout des autres*) – scenariusz i rola
2004: Popatrz na mnie (*Comme une image*) – scenariusz i rola
2008: Opowiedz mi o deszczu (*Parlez-moi de la Pluie*) – scenariusz i rola

Jean-Pierre Bacri

Mąż Agnès Jaoui. Urodzony 24 maja 1951 roku w Algierii. Francuski aktor, scenarzysta i dramaturg. Karierę aktorską rozpoczął na początku lat 80. Za scenariusze do filmów *Znamy tę piosenkę*, *W rodzinnym sosie*, *Palić/ Nie palić*, *Gusta i guściki* otrzymał Cezara (razem z Agnès Jaoui). Cezara przyznano mu także za rolę w filmie Alaina Resnaisa.

Filmografia:

- 1992: Bal natrętów (*Le Bal des casse-pieds*) - rola
1993: Kuchnia i przyległości (*Cuisine et dépendances*) – scenariusz i rola
1993: Palić/ Nie palić (*Smoking/ No Smoking*) - scenariusz
1996: W rodzinnym sosie (*Un air de famille*) – scenariusz i rola
1997: Znamy tę piosenkę (*On connait la chanson*) – scenariusz i rola
1998: Plac Vendome (*Place Vendôme*) - rola
2000: Gusta i guściki (*Le Gout des autres*) – scenariusz i rola
2002: Gosposia (*Un femme de menage*)- rola
2003: Uczucia (*Les Sentimentes*) - rola
2004: Popatrz na mnie (*Comme une image*) – scenariusz i rola
2006: Selon Cherlie - rola
2008: Opowiedz mi o deszczu (*Parlez-moi de la Pluie*) – scenariusz

Jamel Debbouze

Francuski komik, aktor, scenarzysta, producent filmowy i telewizyjny pochodzenia marokańskiego. Jest dziś jednym z najbardziej popularnych, a także najlepiej opłacanych aktorów młodego pokolenia. Urodził się 18 czerwca 1975 roku w Trappes pod Paryżem jako jeden z sześciorga synów w rodzinie marokańskich emigrantów. Przygodę z aktorstwem rozpoczął jako młody chłopak od występów scenicznych. Wypatrył go dyrektor teatru małego miasteczka pod Paryżem. Przed kamerą zadebiutował w wieku 17 lat w krótkometrażowym filmie *Les pierres bleues du désert*. Cztery lata później wystąpił w pełnometrażowej komedii *Les deux papas et la maman*. W 2001 wystąpił w *Amelii* Jean-Pierre'a Jeuneta w roli Luciena, pomocnika sprzedawcy warzyw. Ogromna popularność przyspieszyła rozwój jego kariery. Rok później zagrał w kinowym hicie – *Asterix i Obelix: Misja Kleopatra*. Partnerował Gerardowi Depardieu i Monice Bellucci. Za obie role Jamel był nominowany do francuskiego Cezara w kategorii najlepszy aktor drugoplanowy. Zagrał także główną rolę w filmie Luca Bessona *Angel-A*.

Filmografia:

1996: Dwóch tatusiów i mama (*Les Deux papas et la maman*)

1999: Niebo, ptaki i twoja matka (*Le Ciel, les oiseaux et... ta mere!*)

2000: Elie Semoun (*Elie annonce Semoun*)

2001: Amelia

2002: Asterix i Obelix: misja Kleopatra

2004: Ona mnie nienawidzi (*She Hate Me*)

2005: Angel-A

2006: Dni chwały (*Indigènes*)

2008: Asterix na Olimpiadzie (*Astérix aux jeux olympiques*)

2008: Opowiedz mi o deszczu (*Parlez-moi de la pluie*)